

Την επόμενη και μεθεπόμενη Κυριακή ψηφίζουμε. Για δημάρχους, περιφερειάρχες και ευρωβουλευτές. Αυτό είναι το τυπικό μέρος της διαδικασίας. Γιατί στις δύο επικείμενες αναμετρήσεις ψηφίζουμε είτε το θέλουμε είτε όχι για πολλούς και διαφορετικούς λόγους.

Πρώτον: Όντως οι επικείμενες εκλογικές αναμετρήσεις έχουν μεταξύ άλλων και το χαρακτήρα δημοψηφίσματος. Έχουμε τη δυνατότητα να πούμε το μεγάλο όχι, Όχι στις πολιτικές που εξαθλίωσαν και εξαθλιώνουν τον ελληνικό λαό, όχι τις πολιτικές που έχουν προκαλέσει την ανείπωτη καταστροφή που όλοι ζούμε γύρω μας... Και οι υπεύθυνοι πρέπει να τιμωρηθούν. Τα μέχρι πρότινος κόμματα εξουσίας πρέπει να... εξαφανιστούν. Να περάσουν στο περιθώριο ως βασικοί υπεύθυνοι της σημερινής κατάντιας...

Αυτό είναι το... εύκολο μέρος της απόφασης που καλούμαστε να πάρουμε. Το δύσκολο δεν είναι να πούμε «όχι», πολύ δε περισσότερο που η Βαβέλ των επικείμενων εκλογών διαθέτει μεγάλη γκάμα «μετανοημένων» που πιστεύουν ότι θα ξεχάσουμε ότι ήταν μέρος ενός πολιτικού σκηνικού που φέρει εξίσου ευθύνη με την τρόικα για τα μνημόνια και την εξαθλίωση.

Το ζητούμενο είναι πού θα πούμε «ναι». Και εδώ είναι τα δύσκολα. Ο «αντιμνημονιακός» πολιτικός χάρτης διαθέτει πολλά λουλούδια... Το όχι στο μνημόνιο αν και προϋπόθεση για την όποια έξοδο από τη σημερινή εξαθλίωση από μόνο του δεν αρκεί. Και εκεί αρχίζουν τα δύσκολα...

Δεύτερον: Ψηφίζουμε για την τοπική αυτοδιοίκηση. Ένα θεσμό που στο παρελθόν στήριξε με ζέση (όχι πάντοτε με επιτυχία) η αριστερά και ο οποίος συκοφαντήθηκε, λοιδορήθηκε, έγινε φυτώριο πολλές φορές διαφθοράς και εκμαυλισμού συνειδήσεων.

Όμως παραμένει ζωτικής σημασίας θεσμός. Όχι μόνο για τις αναγκαίες υπηρεσίες (καθαριότητα, περιθαλψη, περιβάλλον κλπ) αλλά γιατί σήμερα την εποχή της κρίσης, οι δήμοι και οι περιφέρειες μπορούν να αποτελέσουν σημαντικό αποκούμπι της αναγκαίας αλληλεγγύης, πυρήνες αντίστασης. Την εποχή που όλοι μιλάνε για την αναπόφευκτη παγκοσμιοποίηση, πρέπει να ξανακαλύψουμε το τοπικό. Ψηφίζουμε λοιπόν όχι για να αποδοκιμάσουμε μόνο τη παλιά πολιτική τάξη, αλλά για να ξανακάνουμε την τοπική αυτοδιοίκηση βασικό κύτταρο δημοκρατίας.

Ψηφίζουμε για πραγματικούς αγωνιστές και όχι για πρόσωπα «κομήτες», που χρησιμοποιούν την τοπική αυτοδιοίκηση, είτε για την κομματική και πολιτική τους ανέλιξη, είτε για την εξυπηρέτηση επιχειρηματικών ή και ιδίων συμφερόντων.

Τρίτον: ψηφίζουμε για μία πραγματικά άλλη Ευρώπη. Προσέξτε, Ευρώπη, όχι ΕΕ, όσο και αν οι δύο έννοιες έχουν ταυτιστεί. Είτε συμφωνούμε με αναλύσεις που θεωρούν ως οριστικές λύσεις την ολοκληρωτική ρήξη με το ευρώ και την ΕΕ, είτε με αυτές που θεωρούν ότι υπάρχει ακόμη περιθώριο για μάχες εντός συστήματος, το σίγουρο είναι ότι χωρίς την υπόλοιπη Ευρώπη δεν πάμε πουθενά...

Όχι την Ευρώπη των Βρυξελλών και των ακριβοπληρωμένων υπαλλήλων της ΕΕ. Αλλά την Ευρώπη των απλών ανθρώπων που έχουμε ανάγκη. Ειδικά τώρα που υπάρχει σοβαρός κίνδυνος να υπάρξει ένα

ενισχυμένο «μαύρο μπλοκ» από νεοφασίστες, νεοναζί, ρατσιστές και εθνικιστές στην ευρωβουλή. Και όσο και αν το Ευρωπαϊκό κοινοβούλιο αποτελεί σήμερα «νεκροταφείο ελεφάντων», δημοκρατικό άλλοθι σε όσους αποφασίζουν τις τύχες μας-τα όσα δημοσιεύονται τις τελευταίες ημέρες για τα παρασκήνια των κρίσιμων συνόδων της ΕΕ όσον αφορά την Ελλάδα και την κρίση, φανερώνουν την πραγματική εικόνα μιας Ευρώπης αδίστακτων εκβιαστών -είναι ένα ακόμη πεδίο που μπορούν να δοθούν μάχες, παράλληλα με την αναγκαία οργάνωση και αφύπνιση του εργατικού και λαϊκού κινήματος.

«Ζητείται Φάρατζ της αριστεράς», **έγραφα τις προάλλες** υπενθυμίζοντας τη «δημοτικότητα» τουλάχιστον μέσω YouTube που απολαμβάνει ο ακροδεξιός Βρετανός πολιτικός, μόνο και μόνο γιατί είχε την «τόλμη» να μιλήσει με σκληρή γλώσσα κατά των ιθυνόντων της ΕΕ. Θα αναδείξει άραγε η κάλπη των ευρωεκλογών τέτοιους αριστερούς ευρωβουλευτές, οι παρεμβάσεις των οποίων θα είναι για πολλά «like» στα κοινωνικά δίκτυα;

Άλλωστε τα εθνικά κοινοβούλια δεν είναι λιγότερο «νεκροταφεία», αφού αποφασίζουν με συνοπτικές διαδικασίες για ειλημμένες αλλού αποφάσεις. Μη ξεχνάμε όμως πως ακόμη και αυτές οι αστικές κατακτήσεις, κατακτήθηκαν με αγώνες στους δρόμους. Ποιός θυμάται σήμερα ότι κάποτε ψήφιζαν μόνοι όσοι διέθεταν συγκεκριμένη περιουσία, ότι δεν ψήφιζαν οι γυναίκες, ότι οι νέοι ψήφιζαν σε ηλικία άνω των 21 ετών και ότι το ύψιστο δημοκρατικό δικαίωμα ανεστάλη ουκ ολίγες φορές όταν υπήρχε κίνδυνος η ετυμηγορία του λαού να μην αρέσει. Τότε ήταν τα τανκς. Τώρα οι αγορές, χωρίς να αποκλείονται ξανά τα... τανκς, όπως δείχνει η αυξανόμενη καταστολή και τα παιχνίδια πολέμου σε περιοχές όπως η Ουκρανία.

Ας έχουμε λοιπόν τα παραπάνω κατά νου προσερχόμενοι τις επόμενες Κυριακές στην κάλπη. Μη ξεχνώντας το παλιό σύνθημα των αναρχικών: «Αν οι εκλογές μπορούσαν να αλλάξουν τον κόσμο θα ήταν παράνομες». Μπορεί να μην τον αλλάζουν αλλά σίγουρα βοηθούν να αλλάξει, μαζί με τους αναγκαίους και απαραίτητους κοινωνικούς αγώνες. Καλό Βόλι!

**Δημοσιογράφος-Οικονομικός Αναλυτής*

Πηγή: oikonomiallomati.blogspot.gr